

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/658/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114208886
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1114208886.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobcu: Š. S., O. B. XXX/XX, I. I., zastúpeného usadeným euroadvokátom: JUDr. Lubomír Müller, Symfonická 9, 158 00 Praha, Česká republika, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 27. apríla 2015, č.k. 10C/58/2014 - 94, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 27. apríla 2015, č.k. 10C/58/2014-94, zamietol súd prvej inštancie žalobu; ktorou sa žalobca domáhal priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 6.000 eur s príslušenstvom, podľa zák. č. 119/1990 Zb.; a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do skončenia konaní vedených na Okresnom súde Bratislava I pod spisovými značkami: 10C/58/2014, 10C/197/2012, 21C/112/2012, 8C/157/2012, 16C/16/2013, 11C/183/2013, 4C/196/2012, 16C 178/2013 a sp. zn. 16C/58/2014. Vychádzal zo zistenia, že rozhodnutím bývalého Nižšieho vojenského súdu Bratislava Čj.Vt:385/51-B, zo dňa 28.11.1951, bol žalobca uznaný vinným, že dňa 1.11.1951 u útvaru v Senici v úmysle nekonať vojenskú základnú službu z náboženských dôvodov odmietol si obliecť vojenskú rovnošatu, teda úmyselne sa vyhol plneniu služobnej povinnosti tým, že sa odvolával na svoje náboženské presvedčenie, čím spáchal trestný čin vyhýbanie sa služobnej povinnosti podľa § 270 ods.1 písmeno b/ Tr. zák. a bol odsúdený podľa § 270 ods.1 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 6 mesiacov nepodmienečne. Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7Nt 1/2009 mal preukázané, že uznesením č. k. 7Nt 1/2009 zo dňa 29.6.2012, právoplatným dňa 7.12.2012, bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené. Takto ustálený skutkový stav veci po právnej stránke, v súlade s ust. § 27 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z., posúdil podľa § 27, § 28 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., a tiež podľa § 135 ods. 1 O.s.p., a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Poukázal na to, že žalobca bol odsúdený k trestu odňatia slobody rozhodnutím Nižším vojenským súdom č.k. Vt.385/51-B zo dňa 28.11.1951, a v jeho prípade bolo potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 82/1968 Zb. o súdnej rehabilitácii, na obsah ktorého odkazuje zákon č. 58/1969 Zb., o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v ustanovení § 28, nakoľko rozhodnutie, ktorým bol navrhovateľ odsúdený k trestu odňatia slobody, bolo vydané pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. Obidva zákony boli prijaté bývalou ČSFR pred ratifikáciou Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, ktorý bol dojednaný v Ríme 4. novembra 1950, ako aj pred prijatím Ústavného zákona č. 23/1991 Zb. z 9. januára 1991, ktorým sa uviedla Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky do právneho

poriadku ČSFR. V tejto súvislosti konštatoval, že ak by Slovenská republika chcela rehabilitovaným občanom priznať aj nárok titulom nemajetkovej ujmy, tento nárok bol uvedený v zákone č. 82/1968 Zb. o súdnej rehabilitácii, respektíve v zákone č. 58/1969 Zb. Česká a Slovenská Federatívna Republika vstúpila do Rady Európy v roku 1992 a Dohovor ratifikovala dňa 19. marca 1992. Dohovor bol následne uverejnený v Oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb. Dohovor sa pre Slovenskú republiku stal záväzným 1. januára 1993, a to aj napriek tomu, že po zániku Česko-Slovenska sa Slovenská republika musela o členstvo v Rade Európy opätovne uchádzať. Dodatkový protokol č. 11 bol uverejnený v Oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 102/1999 Z.z. Ústavným zákonom č. 23/1991 Zb. z 9. januára 1991, sa uviedla Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky do právneho poriadku ČSFR ako Ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky. Poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 9C/111/2009-73, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/85/2011-92, ktorými súdy rozhodovali o totožnej právnej veci. Týmito rozsudkami bola žaloba o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy zamietnutá, a to z dôvodu, že aj keď je nespornou skutočnosťou, že zákon č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v ustanovení § 23 ods. 1 uvádza len demonštratívny výpočet položiek nárokov na odškodnenie, výslovne nárok na priznanie nemateriálnej ujmy neupravuje, a preto nemôže všeobecný súd neprípustným spôsobom ako orgán súdnej moci nahrádzať činnosť zákonodarcu a priznávať v Občianskom súdnom konaní aj iné nároky, než ktoré platné právne predpisy priznávajú fyzickým, prípadne právnickým osobám, pretože by tým neprípustne prekročili hranice delby moci medzi súdnou a zákonodarnou mocou vymedzené Ústavou SR, resp., predtým Ústavou ČSFR. Odvolací súd ďalej vo svojom rozhodnutí uviedol, že pokiaľ by zákonodarca v danom prípade mienil nárok na nemajetkovú ujmu zaradiť do právnych predpisov, upravujúcich zodpovednosť štátu za vznik škody titulom nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, je nepochybné, že by tak pri ich prijatí prípadne neskôr pri prijatí novely zákona urobil. Pokiaľ tak však nespravil sám v rámci vlastnej ústavnej a zákonnej kompetencie, nemôže jeho vôľu nahrádzať orgán súdnej moci pri aplikácii práva v súdnom konaní. Zároveň zdôraznil, že Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj Listina základných práv a slobôd boli ratifikované bývalou ČSFR až po prijatí zákona č. 82/1968 Zb., zákona č. 58/1969 Z a v kontexte s citovaným rozsudkom ESLP zo dňa 28.9.2004, obsahom ktorého je súd viazaný podľa ustanovenia § 135 ods. 1 O.s.p., nie je možné uplatnený nárok priznať v zmysle článku 5 ods. 5 Dohovoru, a ani článku 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ani v zmysle článku 10 Listiny základných práv a slobôd. Rozsudok ESLP vo veci S. proti Slovensko, číslo sťažnosti 44912/98, zo dňa 28.09.2004, podáva výklad k právnej úprave Slovenskej republiky, avšak rozsudok ESLP vo veci I. U. S. proti Grécku, číslo sťažnosti 19233/91 a 19234/91 zo dňa 29.5.1997 sa zaoberá porušením právnej povinnosti Grécka voči sťažovateľom. V tejto súvislosti poukázal na to, že aj pre súdy v danom prípade platí vymedzený príkaz v článku 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy v jej medziach a v rozsahu ako aj spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V nadväznosti na žalobcom odkazované rozhodnutia všeobecných súdov ČR, nálezy Ústavného súdu ČR týkajúce sa obdobných vecí, z obsahu ktorých vyplýva, že išlo o rozhodnutia v obdobných veciach, zdôraznil, že nie je známe, že by v obdobných veciach právny názor už prezentoval Ústavný súd Slovenskej republiky alebo Najvyšší súd SR. Návrh na prerušenie konania o danom spore do právoplatného skončenia konaní vedených Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 10C/197/2012, 21C/112/2012, 8C/157/2012, 16C/16/2013, 11C/183/2013, 4C/196/2012, 16C/178/2013, a sp. zn. 16C/58/2014, zamietol z dôvodu, že na prerušenie konania nebol daný dôvod podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písmeno c/ O.s.p., keď nejde o konania, v ktorých sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci, ani o konania, na ktoré by dal podnet. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v spore úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote do zamietajúceho výroku vo veci samej odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zmeny a vyhovievania podanej žalobe v celom rozsahu dovodiac, že rozhodnutie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade zdôraznil, že nelipne na určitom konkrétnom predpise, podľa ktorého by mu zadostučinenie malo byť priznané, keď je tu viacero možností, ako jednotlivé relevantné právne predpisy uplatniť v jeho prospech. V nadväznosti na právne závery súdu prvej inštancie poukázal na rozdiel medzi kauzou S. proti SR a jeho prípadom, keď v prípade S. išlo o náhradu za stratené zlaté predmety podľa § 23 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. a na neho nadväzujúceho zákona č. 87/1991 Zb., ktorý náhradu za jednotlivé huteľné veci vylučuje, avšak v jeho prípade ide o nezákonné väznenie. Mal za to, že keďže jednotlivé odškodňovacie položky sú v § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. uvedené demonštratívne, náhrada nemateriálnej ujmy

za nezákonné väznenie nie je nijak vylúčená. K odkazu na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/85/2011 vo veci X. O. uviedol, že tento rozsudok neprešiel dovolacím konaním, ani testom ústavnosti, a bol neskôr prekonaný mnohými rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava I o priznaní nároku na náhradu nemateriálnej ujmy (ktoré označil). Na podporu svojej argumentácie poukázal i na nález Ústavného súdu ČR zo dňa 15.4.2015, sp. zn. I. ÚS 819/15 a na jeho nadväzujúce uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 26.5.2015, sp. zn. 30 Cdo 1791/2015, vo veci Y. R. a tiež na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.8.2009, sp. zn. 4 So 143/2008, vo veci X. Z., podľa ktorého nie je možné zákony z doby federácie, v danom prípade zákon č. 119/1990 Zb., vykladať v Slovenskej republike v neprospech občanov, keď sa tie isté ustanovenia v Českej republike vykladajú v ich prospech; to by znamenalo porušenie zásad chránených Chartou práv Európskej únie. Za nesprávny označil i záver súdu prvej inštancie, že vo veci nebolo možné vychádzať z rozsudku ESLP zo dňa 29.5.1997 vo veci I. U. S. proti Grécku, pretože tento rozsudok smeruje proti Grécku, a nie proti SR, a zdôraznil, že zásady z citovaného rozsudku sú aplikovateľné vo všetkých krajinách, ktoré rešpektujú autoritu ESLP, pričom práve tento rozsudok považuje za možný podklad pre priznanie náhrady nemateriálnej ujmy aj v jeho prípade.

3. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 zák. č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a podľa § 378 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že rozsudok je v napadnutej časti vecne správny.

4. V posudzovanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli splnené podmienky vzniku nároku žalobcu na zaplatenie sumy 6.000 eur, ako náhrady nemateriálnej ujmy podľa zákona č. 119/1990 Zb., zákona č. 58/1969 Zb., avšak ani ako náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej na základe čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd v nadväznosti na obsah odvolacích námietok považuje za potrebné zdôrazniť, že z ust. § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. nepochybne vyplýva, že citované ustanovenie nárok na odškodnenie výslovne náhradu nemajetkovej ujmy nezahŕňa. Pokiaľ ide o zákonom predvídaný (prípustný) rozsah odškodnenia, žalovaný bol zo strany žalobcu v zmysle § 24 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb. jednorazovo odškodnený peňažnou sumou spolu vo výške 548,36 eur, pozostávajúcou z náhrady za stratu na zárobku, náhrady trov trestného konania, náhrady trov výkonu väzby i výkonu trestu odňatia slobody. Odškodnenie nemajetkovej ujmy na základe citovaného ustanovenia zákona za daného stavu nemožno rozhodnutím súdu priznať aj napriek tomu, že v § 23 sú jednotlivé nároky uvádzané len príkladmo. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že účelom zákona č. 119/1990 Zb. bolo najmä zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných právnych normách, zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodiť dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali. V uvedenom kontexte je potrebné vychádzať z toho, že hoci primerané hmotné odškodnenie má nezanedbateľnú materiálnu stránku, ide skôr o symbolické odškodnenie, ktoré nadväzuje na základné zadostučinenie morálne. Je pritom nepochybné, že citovaný zákon je voči ďalším právnym predpisom upravujúcim odškodňovanie neprávom odsúdených osôb (napr. zák. č. 58/1969 Zb., zákon č. 504/2014 Z.z.) predpisom špeciálnym, a preto má jeho právna úprava pred týmito všeobecnými úpravami prednosť. Z uvedeného potom možno dospieť k záveru, že ak by mal zákonodarca v úmysle odškodniť rehabilitované osoby aj za utrpenú nemajetkovú ujmu, bol by tento nárok v zákone upravený výslovne. Nakoľko sa tak nestalo, nemožno túto právnu úpravu za stavu, keď v zmysle čl. 46 ods. 3, 4 Ústavy SR má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu a orgánu verejnej správy alebo ich nesprávnym úradným postupom, za podmienok ustanovených zákonom, považovať za rozpornú s ústavne zaručenými právami. Podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy SR sa totiž týchto práv možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Odvolací

súd sa v tejto súvislosti v plnej miere stotožňuje s právnymi závermi vyslovenými Krajským súdom v Bratislave v rozsudku zo dňa 29.11.2011, sp. zn. 8Co/85/2011.

6. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na to, že zásady z rozsudku ESLP zo dňa 29.5.1997 vo veci I. U. S. proti Grécku sú aplikovateľné vo všetkých krajinách, ktoré rešpektujú autoritu ESLP, a že práve tento rozsudok je podkladom pre priznanie náhrady nemateriálnej ujmy aj v jeho prípade, lebo bol nezákonne väznený z rovnakých dôvodov ako páni I. U. S., odvolací súd uvádza, že v predmetnom rozhodnutí ESLP vzhľadom na porušenie čl. 5 ods. 5 Dohovoru (každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie) v tom, že Grécko neposkytlo sťažovateľom žiadnu kompenzáciu za obmedzenie osobnej slobody, ktoré bolo realizované v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. a/ Dohovoru; Grécko je pritom na rozdiel od SR členom Rady Európy od r. 1949 a jeho národné právo priznalo v roku 1975 Svedkom Jehovovým štatút "známeho náboženstva" a na základe neskoršieho zákona oslobodilo duchovných uznaných náboženstiev od vojenskej služby. Z uvedeného je tak zrejmé, že aplikácia záverov rozhodnutia ESLP vo veci I. U. S. proti Grécku z dôvodu skutkovej i právnej odlišnosti od preskúmvanej veci neprichádza do úvahy. To platí i pokiaľ ide o žalobcom odkazované rozhodnutia súdov Českej republiky; ktorými súd v zmysle § 193 CSP nie je viazaný; keď prax českých súdov, ktoré v obdobných prípadoch priznávali aj odškodnenie nemajetkovej ujmy, nemožno považovať za správnu, pričom i Ústavný súd ČR v Stanovisku pléna zo dňa 25.11.2014, sp. zn. Pl. ÚS - st. 39/14, konštatoval, že nárok na nemateriálnu ujmu podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru vzniká iba za predpokladu, že k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, resp. tento zásah bol ukončený až potom, čo sa tento medzinárodný Dohovor stal pre ČR (rovnako aj pre SR) záväzný (t.j. od 18.3.1992) s tým, že okamih účasti tejto osoby na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný, a námietky uvádzané žalobcom v odvolaní tak nemôžu obstáť.

7. Obsah odvolania žalobcu teda nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie.

8. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. v zamietajúcom výroku vo veci samej a súvisiacom výroku o trovách konania, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1,2 CSP).

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o ich náhrade rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo

pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).